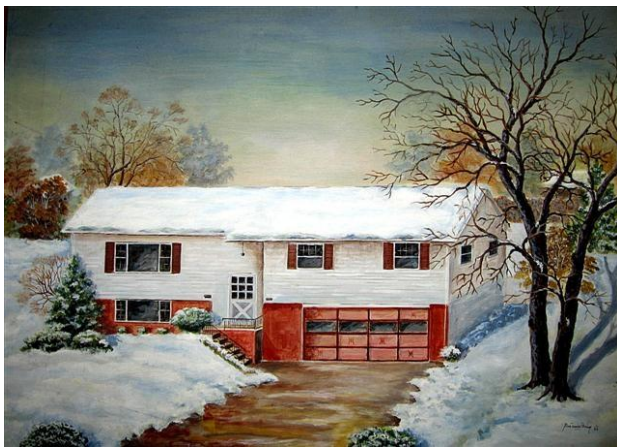


Em Đã Cho Tôi Quên Đi Bao Nhiều Mùa Đông

Ngoài khung cửa sổ, trận tuyết cuối mùa đã phủ lên vạn vật một màu trắng xóa như giải khăn tang. Tuyết đổ xuống bất chợt đem theo những cơn gió lạnh từ miền Bắc thổi về mang theo những bông hoa tuyết luôn qua khóm cây đã trụi hết lá làm cho không gian trở nên mù mịt, âm đạm thê lương.

Gia đình tôi đã trải qua trên 20 năm tại tiểu bang Colorado có cái lạnh và những trận bão tuyết kinh hoàng nhất nhì trên đất Hoa Kỳ, nhưng chúng tôi đã được thăm những khu trượt tuyết danh tiếng, những con đường hai bên đầy những cây Aspen mùa thu lá vàng lấp lánh ánh hoàng kim mà mỗi độ thu về đã lôi cuốn biết bao nhiêu du khách tới thăm.



Tôi ngồi một mình trong căn nhà rộng rãi, không gian vắng lặng cảm thấy rợn người. Tôi thềm có một tiếng nói vang nào đó lên, nhưng chỉ có tiếng rì rào lúc chạy, lúc tắt của chiếc quạt lò sưởi. Pha một ly cà phê và mở chiếc máy nhạc cho bớt nỗi tịch mịch, giọng hát của Khánh Ly rền rĩ vang lên như tăng thêm nỗi buồn cô quạnh của tôi:

*Em đã cho tôi cho tôi thêm bao ngày buồn
 Vì chiều nay em muốn đời nằm xuống
 Em đã cho tôi cho tôi bầu trời
 Em đã cho tôi yêu thêm loài người
 Vì từ đây tôi có em đời đời
 Vì từ đây thôi xót xa chờ đợi
 Vì từ đây không có ai phụ người...*

Bài hát của Trịnh Công Sơn một thời làm cho chúng tôi sao xuyên, sót xa, buồn tủi cho thân phận con người trong thời loạn, mặc dầu lời lẽ lộn xộn khó hiểu nào là nỗi buồn, nào là bầu trời nào là yêu thêm loài người? Nhưng hình như người nhạc sĩ phản chiến, thơ ngây về chính trị này đã tiên đoán được cái nỗi đốn đau, hờn tủi của biết bao góa phụ chúng tôi.

Đưa mắt nhìn quanh, những chậu lan Hồ điệp (*Phalaenopsis*) nằm trên khung cửa sổ dường như chẳng thèm bận tâm đến cái lạnh bên ngoài, hoa lá vẫn xanh tươi mơn mớn. Trên chiếc bàn gần đó bên chiếc cửa sổ khác, trên có treo thêm đèn ống rọi thêm ánh sáng cho mấy cây Cattleya, Dendrobium, Oncidium.v.v... Một cây Cattleya hoa vàng rực rỡ vừa mới mãn khai, cây Kim Điệp (*Dendrobium chrysotoxum*) đang ra hoa còn những cây khác đang nhú mầm, nhú nụ báo hiệu mùa Xuân sắp về.



Ảnh: orchididia.wordpress.com



Ảnh: pinecrestgardenguy.blogspot.com

Năm năm trước đây, căn nhà này lúc nào vang rộn tiếng người cùng với âm thanh từ máy truyền hình, máy nghe nhạc không lúc nào ngớt và chỉ ngưng nghỉ từ 11 giờ đêm đến 6 giờ sáng. Thế mà chỉ mới 5 năm qua đã mang lại quá nhiều thay đổi trong gia đình tôi...

Từ năm 1975, thảm họa đổ xuống cho nhân dân miền Nam, gia đình tôi cũng như trăm ngàn gia đình khác. Chồng đi cải tạo, mẹ già, vợ trẻ, con thơ lay lắt sống qua ngày. Cuối cùng nhờ sự vận động của bà Khúc Minh Thơ với chính quyền Hoa Kỳ, người bạn đồng minh khi xưa ngoảnh mặt làm ngơ, bỗng trạnh lòng nghĩ đến tình chiến hữu cho nên gia đình tôi đã đến được Hoa Kỳ theo chương trình H.O. (Humanitarian Operation).

Mấy năm đầu, cuộc sống của chúng tôi khá vất vả vì mới chân ướt chân ráo, được lôi lên từ vùng bùn nhơ bẩn, từ một xã hội đầy gian manh, lừa lọc đến một nơi đầy Tự do, Dân Chủ, Thịnh vượng và đầy ắp tình người. Chúng tôi cũng như cái cây đang từ khu rừng nhiệt đới hoang sơ được bứng về một mảnh vườn hoàn toàn xa lạ cái gì cũng khác hẳn với nơi chúng tôi đã sinh ra. Để tự lực cánh sinh, vợ chồng ra sức lao động cho con cái có cơ hội đến trường dù rằng tuổi đã khá cao.

Cuộc sống vừa mới bắt đầu ổn định, bà mẹ chồng tôi từ già cuộc đời sau biết bao năm tháng chồng chất những lo toan, giặt gấu vá vai, một mình nuôi đàn con khôn lớn. Tiếp theo chồng tôi cũng bỏ ra đi vì những cơn bệnh đã soi mòn thân thể sau mười mấy năm tù đầy đói lạnh triền miên. Các con tôi, sau khi có mảnh bằng tốt nghiệp đã như bầy chim non bay xa lìa xa tổ ấm gia đình theo tiếng gọi của việc làm và đời sống lứa đôi. Căn nhà trở nên vắng lặng, rộng rãi thênh thang và để một mình tôi sống đơn độc với biết bao kỷ niệm nhạt nhòa.

Không còn ham muốn với công ăn việc làm, không còn ai để cùng chung với tôi vui thú với xã hội bên ngoài. Bạn bè hầu như không có ai có thể chia sẻ nỗi buồn, họ còn mãi mê chạy theo đời sống vật chất luôn luôn đổi mới từng ngày xem chừng muốn hụt hơi mà chẳng bao giờ theo kịp. Họ muốn có những gì mà ở quê nhà họ luôn luôn mơ ước mà chẳng bao giờ thực hiện nổi. Đối với tôi, bây giờ giàu sang, danh lợi chỉ là những gì phù phiếm không cần thiết.

Thấy tôi buồn bã gần như không còn lẽ sống, các con tôi khuyên tôi nên nghỉ việc, nhưng nghỉ việc rồi tôi lại càng buồn hơn trong căn nhà trống vắng, mênh mông. Các con tôi khuyên nên đi du lịch, nhưng đi với ai chứ? Nhìn người ta vợ chồng, con cái ríu ra, ríu rít, nỗi buồn tủi trong tôi lại càng thấy thấm thía nặng nề. Tìm thú vui trong giá sách, hay tiếng nhạc, hay những chồng phim bộ cũng chẳng thể nào xoa dịu nỗi buồn. Ngày giờ thừa thãi lại càng thêm thấm thía. Đến thăm con cháu cũng chỉ được vài ba ngày không bỏ công chờ đợi những chuyến bay dài giờ hoãn đi, hoãn lại. Tuy thương con, nhớ cháu nhưng không thể nào ở lâu, vì chúng còn phải đi làm, đi học và tôi không muốn sáo trộn nếp sống hàng ngày của chúng. Tôi đành trở về ngôi nhà vắng lặng. Bạn bè khuyên tôi nên bán nhà về Cali tràn trề tình đồng hương và hưởng nắng ấm ở khu vực Tiểu Saigon. Nhưng tôi biết rằng sau những cuộc vui gượng sẽ làm cho tôi lại càng thêm buồn tủi vì tôi không phải là người chạy theo những thú vui vật chất.

Tôi chỉ còn tìm thú vui khuây khỏa trên Internet, một cuốn tự điển bách khoa vĩ đại. Một hôm khi chị bạn học thuở xưa gửi cho tôi một Video gồm có những đóa hoa tuyệt sắc, trong số này có một bông hoa ghi lại một hình ảnh sâu đậm trong ký ức của tôi.

Hồi đó gia đình tôi sống trong một cư xá có những thân cây cao vút, trên cành cây có nhiều cây tầm gửi nở hoa thơm ngát mà chẳng ai cho tôi biết tên là gì. Tấm ảnh cũng chẳng có tên hoa, cho nên tôi đành chịu cho đến khi có triển lãm hoa lan tại Denver Botanic Garden, tôi mới biết nó là *Rhynchostylis gigantea*. Truy tầm tông tích của cây hoa lan này tôi mới biết nó có tên VN là Ngọc Điềm, và từ đó tôi mới biết đến trang www.hoalanvietnam.org với hàng ngàn hình ảnh, bài vở của những cây lan Việt Nam và trên thế giới.



Ảnh: cityprofile.com

Cuộc sống của tôi hiện nay đã hoàn toàn thay đổi, hàng ngày tôi truy cập các tin tức mới lạ về các giống lan mới trên thế giới, các cây lan xinh đẹp của quê hương tôi, các kinh nghiệm nuôi trồng của những người đi trước. Tôi không còn ủ rũ như trước, tôi tìm những người cùng một thú vui, gia nhập hội hoa lan tại Denver vào tối thứ Ba của tuần lễ thứ 2 trong tháng. Các cây lan của tôi bắt đầu từ 2 con số, tăng lên tới 3 con số.

Mới đầu lan còn ở phòng khách rồi tới phòng ngủ, phòng ăn, bất cứ cửa sổ nào có chút ánh nắng. Bây giờ lan đã bò xuống tầng hầm (basement). Tôi mua thêm bàn, thêm quạt, thêm máy tạo hơi ẩm mà trước kia tôi đã phải hút bỏ bằng máy (dehumidifier). Chiếc bàn nhỏ dưới tầng hầm trước khi bụi phủ bám đầy, nay đã chật ních những chiếc hộp, nào là phân bón, thuốc giết rầy, giết rệp, nào là trừ nấm, trừ bệnh. Dưới sàn nào thùng chứa nước tưới lan, bình xịt, vòi nước và những chậu nước để tăng thêm độ ẩm v.v...

Thời khóa biểu của tôi: sáng 6 giờ thức dậy uống cà phê và vào Internet một vòng xem có gì mới lạ, trang *hoalanvietnam.org* gần như cứ 2-3 ngày lại có một tiết mục mới, thôi thúc sự tò mò và háo hức của tôi. Nhờ trang này tôi mới biết thêm những cây lan của quê hương yêu dấu mà trước kia tôi hoàn toàn mù tịt. Tôi miệt mài xem xét các cây lan của tôi xem cây nào ra được bao nhiêu mầm mới, cây nào đang ra nụ, cây nào sắp nở hoa. Có cây nào bị sên hay bị bệnh gì không? Bệnh gì? Chữa làm sao? Tôi điện thoại hỏi bạn, những người bạn Hoa Kỳ rất cởi mở và sốt sắng chỉ bảo dùm tôi. Rồi những chuyến theo bạn tìm lan ở các hội hay các vườn lan quanh vùng đã làm cho tôi không còn thì giờ để buồn để chán.

Từ khi được đọc những bài “Hương Lan” của bác Bùi xuân Đáng và bài dịch “Trần ngập Hương Lan” của chị Phạm Hảo đã thôi thúc tôi tìm những cây lan có hương thơm trên thị trường hoa lan. Xin được trích một câu trong bài Hương Lan như sau:

Hữu sắc vô hương tỏ ý chê bai một bông hoa chỉ có sắc mà không có hương hay theo nghĩa bóng là một người đàn bà chỉ đẹp người mà không đẹp nét, quá chú trọng về son phấn mà quên hẳn 3 chữ Công, Ngôn và Hạnh.

Stéphane Mallarmé của Tây Phương cũng có câu tương tự:

*Without charm there can be no fine literature,
As there can be no perfect flower without fragrance.*

Hiện nay tôi đã có nào là Cattleya, Encyclia, Dendrobium phần lớn là những cây có hương thơm. Tôi thích cây *Brassavola nodosa*, ban đêm mới đầu nồng nàn, sau đó thoang thoang đưa ra hương thơm dịu ngọt hòa cùng với tách trà mạn sen đưa tôi vào giấc ngủ dễ dàng hơn.

Nhưng cây lan tôi thích hơn cả và mong ước từ ngày nhìn thấy hình ảnh của tên nó. Đó là cây Mỹ Dung Dạ Hương (*Vanda denisoniana*) của quê hương tôi, văn kỳ thanh nghe nói cây này hương thơm man mát chứ không quá nồng nặc như cây dạ lý hương, nhưng tìm đồ con mắt không thấy ở đâu có bán. Quý vị nào biết xin vui lòng chỉ bảo cho, tôi xin đa tạ.



Ảnh : Nguyễn Văn Cảnh



Ảnh: dhgtravel.vn

Con dâu, con gái thỉnh thoảng lại gọi cho tôi. “Mẹ ơi, mẹ đã có cây lan này chưa? Con sẽ order cho mẹ.” Nhưng những cây con tôi hỏi đều là những cây lan phần lớn đầy rẫy trên thị trường, không phải là những cây lan quê hương yêu dấu ngào ngạt hương thơm như tôi hằng mong muốn.

Tôi muốn đi Cali một chuyến thăm Hội Hoa Lan Việt Nam một chuyến để được hưởng tình cảm ấm áp của những người đồng hương, cùng một thú vui và biết thêm những cây lan mới, nhất là nhìn những món ăn chỉ thấy hình ảnh trên Bản tin hàng tháng đã làm cho bụng tôi sôi sục. Nhưng ra đi, ai sẽ trông nom những cây lan yêu quý cho tôi? Những cây lan này bây giờ là những đứa con tôi đã nuôi dưỡng từ lâu làm sao bỏ mặc cho được. Tôi đành bấm bụng viết vài giòng thơ thiền để nói lên tâm sự, để khuấy khỏa nỗi lòng và cuối cùng để xin cảm ơn trang *hoalanvietnam.org* đã giúp cho tôi một lẽ sống mới. Xin được phép đổi lại một chữ trong bài hát kể trên:

*Lan đã cho tôi cho tôi bầu trời
Lan đã cho tôi yêu thêm loài người
Vì từ đây tôi có Lan đời đời...*

Thực vậy lan đã cho tôi một bầu trời mới, lan sẽ không phụ tấm lòng của những người yêu lan, trong đó có tôi.

Cuối cùng tôi xin chân thành cảm ơn bác Bùi Xuân Đáng đã khuyến khích tôi viết những giòng này và xin bác hãy bỏ thêm hình ảnh cho bài viết được thêm phần sinh động.

Nguyệt Lan*
Denver, Colorado

* Tên tôi là Nguyệt, nhưng thêm chữ lan ở phía sau để thêm ý nghĩa: Đóa lan bên ánh trăng mờ để tả nỗi cô quạnh và đóa hoa tôi yêu thích.